

Sỏi Ngọc

Từ Trái Tim

Đóa Hồng đỏ cho những ai còn hình hài Mẹ, nhưng bông Hồng trắng cũng dành cho những ai còn Mẹ trong trái tim, trong tinh thần...

Tình Mẹ được ví như biển hồ lai láng, yêu con như giòng nước chảy xuôi, nên “từ trái tim” chúng con làm lễ Vinh Danh Mẹ...

Đoàn tàu hỏa rung chuyển chạy không ngừng, băng qua những vách núi, rừng sâu, lâu lâu nhả khói và phát ra những tiếng còi hụ xuyên xé màn đêm, gió thổi lạnh buốt cùng với những cơn tuyết lất phất rơi như tâm trạng nửa đau đớn nửa cô đơn xé ruột của một số người đi trên chuyến tàu đêm ấy!

Tôi nhớ lại trước đó vài tiếng đồng hồ khi còn làm việc tại công sở ở Montréal, nghe điện thoại khẩn cấp của chị Thảo Vi báo rằng:

- Mẹ... chắc chỉ còn vài giờ nữa với chúng ta...

Rồi chị bật khóc nức nở:

- Em làm sao về kịp... trước khi Mẹ đi đây hả?

Tôi chẳng còn đầu óc suy nghĩ gì vào phút giây ấy nữa, chỉ biết là cũng bật khóc theo chị, lấp bắp:

- Chị à! Hãy giữ Mẹ lại, đừng để Mẹ đi ngay nhé! Hãy chờ em, chờ em nhé... Em sẽ lấy chuyến xe lửa tốc hành tối nay ngay...

Thế rồi tôi vội vàng bỏ sở ra về, quơ vài bộ đồ cho vào túi xách, cùng vài thứ cần thiết cá nhân, viết vài hàng nguệch ngoạc vào tờ giấy cấm trên tủ lạnh: “Em đi Toronto gấp, sẽ cho anh và con biết tin sau.”

Giờ đây ngồi trong toa tàu điện, tôi phải tự trấn an mình, cơn đau tim tôi chưa từng nếm qua như đang đau nhói, từ chiều tới giờ chưa một hạt cơm vô bụng nhưng tôi vẫn không thấy đói, bao tử đang bắt đầu kêu, nhưng hai tai như ù đi chẳng nghe thấy gì nữa cả! Tôi vẫn ngồi yên lặng, hai mắt nhìn thẳng vào bóng đêm qua chiếc cửa sổ nhỏ sát bên chỗ ngồi của tôi. Tuy rằng hai mắt thao láo nhìn vào khoảng không, nhưng tôi cũng vẫn chẳng thấy gì, đầu óc tôi đang gọi ở Toronto, nơi ấy trước đây một tháng tôi đã về với Mẹ, được tin Mẹ bị cancer óc ở thời kỳ cuối, ói mửa, ngất xỉu liên hồi, chẳng nhớ con cái là đứa nào nữa, tôi và những người còn lại đã cùng nhau xiết chặt tay giúp Mẹ qua cơn hiểm nghèo này. Bác sĩ cho biết rằng Mẹ chẳng

còn được bao thời gian nữa đâu, chúng tôi quyết định để Mẹ bên chúng tôi cho tới giây phút cuối cùng... Giây phút ấy đã tới, mọi người nói rằng phải gắng giữ nước mắt, không được khóc, không được tỏ vẻ đau đớn để người thân mình ra đi cho thật thanh thản, người sống không nên tỏ ra tiếc thương người sắp lìa đời! Thuyết ấy tôi không biết có đúng không nữa, nhưng riêng đối với tôi sao thật khó quá, mới chỉ nghĩ đến Mẹ thôi, lòng tôi đã xốn xang, nước mắt như chực ở bờ mi, thì làm sao bảo tôi phải kềm chế khi thấy điều không hay xảy ra? Tôi nhẩn vơ gió gởi về Mẹ trong bóng tối:

- Hãy chờ con, chờ con về với Mẹ...

Tôi nghe bên tai những cành cây khô của cuối mùa đông tháng ba quệt mạnh vào thành tàu sắt tạo ra những âm thanh rít đau như vết dao cắt da thịt, còn bóng tối như đang treo ghẹo sự thiếu kiên nhẫn của tôi; gió lạnh truyền vào bên trong, tôi cảm thấy lạnh vô cùng, thêm một vòng tay Mẹ, thêm sự ôm ấp và dụi đầu vào ngực ấm áp của Mẹ... Bỗng nhiên, tôi thấy mình sao thật vô phước, sống xa Mẹ khi người còn mạnh khỏe, còn lúc người đau yếu thì tôi lại không có mặt, tôi cảm thấy một chất nước mằn mặn ở khóe miệng, tôi khóc hồi nào không hay nữa... Mẹ ạ, hãy tha lỗi cho con, con bất hiếu không có mặt bên giường Mẹ khi Mẹ bệnh hoạn, đời người quá ngắn ngủi, con không làm tròn bổn phận của đứa con hiếu thảo với Mẹ... Nước mắt cứ thế tuôn trào, cho đến lúc quá kiệt sức, tôi thiếp đi lúc nào không hay nữa...

Khi tỉnh dậy, đoàn tàu đã tới bến, tôi kéo cái xách tay chạy thật nhanh, tôi chưa bao giờ cảm thấy như đôi chân tôi có chắp cánh, bay ra tới cổng ngoài của thành phố dân Anh, chỉ mới có 5 giờ sáng, nên trời còn hơi tối, sương mù còn chưa tan, dân chúng như hãy còn ngái ngủ, thành phố yên lặng đến độ tôi cứ tưởng mình là con vật xúc chuông, dị hợm chạy không biết quy luật của loài người, đảo mắt ngoảnh tìm chiếc taxi vào nhà thương với Mẹ...

Từ bên ngoài tôi nóng lòng bao nhiêu để được tới Mẹ, khi đến hành lang dẫn tới phòng bệnh thì chân tôi như có đeo ngàn cân sắt, tôi cố lê để đi cho nhanh tới, nhưng sao không lướt được, tôi thở dài ảo não như người bị đầy đi Côn-Đào! Tôi sợ, sợ nhìn thấy cơn đau xé ruột của Mẹ, sợ sẽ bật khóc khi không được phép, sợ sẽ gào lên, sẽ ôm chầm giữ Mẹ lại không để Mẹ ra đi yên tĩnh thanh thoi như lời các thầy sư dặn. Tôi cố lê chân vào đến nơi thì... mọi chuyện đã xong: Mẹ đã ra đi, ra đi trong sự thanh thoi như trong truyện cổ tích, nhẹ nhàng, không ai than khóc cả, bố và chị đứng bên Mẹ, nắm tay Mẹ đến phút cuối, cầu an cho Mẹ, chúc lành Mẹ đi thật thoải mái về bên kia thế giới không một người thân quen. Thấy tôi bước vào, mọi người chắc nén xúc động từ đáy lòng, hỏi thăm về cuộc hành trình của tôi như thế nào từ Montréal tới Toronto, bố vuốt tóc tôi vì biết tôi là đứa con "đầy tình cảm" ủy mị, bố kể rằng Mẹ đi an bình lắm, có bố, có chị ở bên cạnh, còn an ủi tôi rằng:

- Con đã gặp Mẹ trước đây một tháng rồi... Mẹ bây giờ chẳng nhận ai ra ai nữa, nên con xuống chậm thế này cũng không sao đâu...

Đôi mắt tôi căng ra ráo hoảnh, cũng ráng nuốt nước mắt vào trong cổ, không dám trả lời, nhìn sang chị Thảo Vi, ánh mắt chúng tôi gặp nhau, cùng nói lên một câu mà chỉ có hai chúng tôi mới hiểu:

- Mẹ đã không còn nữa, ráng đừng khóc nhé, hãy can đảm lên...

Cả tôi và cả chị chỉ biết quay mặt đi chỗ khác và lo làm công chuyện khác chuẩn bị cho ngày mai đón khách đến viếng nhà quàn.

Từng đợt người vào lễ Mẹ, chia buồn cùng gia đình chúng tôi, có những người trong họ hàng mà rất lâu không gặp, hôm nay cũng có mặt hàn huyên với bố; bố già đi và mệt mỏi trông thấy! Người ta cho rằng thà người chồng mất trước thì người vợ sẽ sống và biết tự lo cho bản thân mình hơn là để người vợ đi trước, vì người đàn ông sẽ đau khổ lắm, sẽ cô đơn lắm khi không có người phụ nữ ở bên cạnh đỡ đầu tay chân lúc về già. Tôi thấy bố vụng về trong cách ăn uống cũng như ăn mặc không còn cầu kỳ như lúc còn Mẹ, tôi càng đau lòng hơn nữa, tôi hướng về Mẹ cầu nguyện Mẹ hãy giúp bố sống vui, sống khỏe trên đời này. Tôi theo đoàn người đến gần bên Mẹ, thấp hương, ngắm Mẹ, thì thầm:

- Mẹ đẹp lắm, lúc sống Mẹ làm đầy việc thiện, lúc ra đi Mẹ đẹp và yên bình như Đức Phật Bà, Mẹ ra đi nhưng trong con vẫn mãi còn tiếng nói của Mẹ, mong Mẹ sớm siêu thoát...

Tôi lại tiếp tục tụng kinh giúp Mẹ đi về cõi vắng sinh...

- Mamy ơi! Mamy ơi! Chúng con tới rồi đây này!

Tôi quay lại khi nghe tiếng thằng bé út gọi từ xa ngày đi chôn Mẹ. Vì bận bịu và quá đau lòng với tang Mẹ, tôi quên cả cái gia đình nhỏ của riêng mình, quên cả hai thằng con yêu... Tôi ôm chúng vào lòng:

- Các con mới xuống đây à? Đi đường có ngoan không? Papa đâu?

Thằng bé út bá lấy cổ tôi, huyền thuyên kể:

- Chúng con đi với bà nội nữa, trên đường bà nội cứ bị bụi rơi vào mắt mãi Mamy ạ... mà chúng con ngồi cùng xe với bà, đâu có thấy bụi nào bay vào mắt đâu chứ!

Tôi hiểu ngay rằng chắc mẹ chồng tôi không muốn làm buồn lòng mấy đứa bé nên mới nói giả vờ là bụi bay vào mắt. Tôi dặt con vào đeo giải tang trắng vào đầu cho hai đứa, rồi dẫn chúng đến bên chỗ nằm của bà ngoại, cả hai đứa bỗng nhiên quay lại tôi, nắm chặt tay tôi méo máo:

- Mamy! Con không muốn Mamy già, bệnh chết bỏ chúng con như bà ngoại bỏ mình đâu, con không chịu xa Mamy đâu! Mamy hứa với con nhé, không được già, không được bệnh, có được không?

Tôi nghe chúng nói, cũng muốn khóc, cũng muốn được gào thét lên như chúng, cũng muốn Mẹ sẽ được sống vĩnh cửu như trong truyện thần thoại, cũng muốn được vui đầu những nhéo như các con của tôi vậy, nhưng tất cả những thứ ấy không phải là do sự quyết định của con người đâu, mà là của Tạo Hóa, ngoài sự nắm giữ của con người rồi. Tôi đau lòng, trấn an hai con:

- Mỗi người đều có số hết các con ạ! Bà ngoại đi như vậy là bình yên lắm rồi, các con nhớ không bà bị bệnh đau đầu lắm đấy, bà càng sống lâu sẽ làm bà mệt mỏi và nhức đầu hơn nữa, bây giờ bà ngủ mãi, ngủ ngàn năm... sẽ không còn đau đầu nữa... Thôi, các con đi cúng bà rồi đi ra ngoài tiếp khách nhỏ giúp Mamy đi...

Tôi an tâm hơn khi gặp ông xã và hai con, mọi người là niềm vui và sự an ủi nhỏ của tôi, tôi thấy nhẹ nhàng hơn, chấp nhận sự sắp đặt hơi bất công của Tạo Hóa đối với Mẹ tôi.

° °
°

Hai năm trôi qua sau ngày Mẹ mất, tôi vẫn chưa nguôi ngoai, tôi nào tôi cũng dành vài phút nói chuyện với Mẹ như lúc Mẹ còn sống ở xa vậy; nhiều lúc nhớ Mẹ quá, tôi đã lén tắt cả mọi người trùm mền nằm khóc để không ai thấy, để không bị cảm đoán! Sự thiếu thốn mỗi năm Tết đến hay mỗi mùa Vu Lan làm tôi không dám đến chùa ăn chay sợ đoàn người phát bông sẽ hỏi tôi rằng: “Cô còn Mẹ hay mất Mẹ?” Tôi sợ bị gán bông trắng!!! Nhưng năm nay, tôi lại thật can đảm, bước vào chùa ngày Lễ Mẹ, tôi muốn đối đầu với hoàn cảnh, không muốn trốn tránh hèn nhát nữa, con người ai cũng phải có cái này và mất cái kia, chứ đâu phải mãi mãi là người toàn diện, đầy đủ hạnh phúc.

Tôi để một chút trái cây lên bàn thờ Mẹ, đồ ăn chay tôi làm sẵn ở nhà mang lên, những món hồi xưa Mẹ thích ăn, thấp nhang, chấp tay thành kính, mặc cho dòng nước mắt nóng hổi chất chứa bao lâu nay tự do chảy tràn, Mẹ chắc đã siêu thoát rồi:

Mẹ ơi! Mỗi năm con lên đây làm giỗ Mẹ, kỷ niệm xưa thật đẹp hạnh phúc như thiên đường lại về trong trí nhớ của con, Mẹ đã dặt con đi học lần đầu tiên con được 6 tuổi trên con đường từ nhà băng qua mặt hồ nước phẳng lặng Xuân-Hương trên Đà-Lạt, con thì cứ tung tăng chạy trước như con chim sáo hót líu lo, Mẹ chạy theo đuổi bắt con, để dừng lại ở những chặng đường có những người ăn mày ngồi đầy dẫy, Mẹ dạy con là phải cho họ vài đồng xu, sống phải biết chia sẻ niềm vui và hạnh phúc của mình cho những người thiếu may mắn hơn mình, nên hai Mẹ con mỗi lần đi ra khỏi nhà là phải đem theo nào đồ ăn, nào gạo, đồ khô để phân phát cho những người xin ăn...

Mẹ tốt như thế, Mẹ làm nhiều điều phước cho thiên hạ, nên chúng con mới được hưởng phúc của Mẹ ngày hôm nay đây, con cũng hứa với Mẹ sẽ ráng tạo phúc cho những người kém hơn mình để có thể để dành phúc cho các cháu. Con cũng nhớ có lần bắt được một con chim non trên cành khi nó đang đập chũm tập bay ra khỏi tổ, Mẹ cũng chạy lại bên con dịu dàng:

- Con yêu của Mẹ thật giỏi, con nhanh nhẹn chạy đuổi bắt con chim non này chắc mệt đổ mồ hôi phải không? Con có thương Mẹ không? Nếu có thì hãy thả bay nó đi...

Con nhớ là đã giương đôi mắt ngây thơ lên nhìn Mẹ:

- Tại sao phải thả nó bay đi chứ? Công trình con đuổi theo nó cả tiếng đồng hồ mà!

Mẹ giải thích một cách kiên nhẫn:

- Nếu như có ai bắt cóc con khỏi Mẹ, thì con có khóc không? Có sợ không? Con chim con này chắc nó đang sợ lắm đây, mẹ nó ở nhà lo lắng vô cùng thấy sự mất tích của nó, rồi đến khi nó đói, thì ai sẽ mớm mồi cho nó ăn? Cũng như khi con đói Mẹ xúc cơm cho con vậy!

Thế là con lại thả bay con chim non ấy, mà trong lòng vẫn tiêng tiếc...

Mẹ rộng lòng nuôi con của các người ăn người ở trong nhà, mấy đứa bé ấy cũng chỉ bằng tuổi con, con được hưởng gì thì họ cũng được hưởng thứ ấy, có lần con đã hờn dỗi vì Mẹ đã cho con bé đó đồ đẹp hơn con vào ngày Tết, con đang phụng phịu muốn khóc thì Mẹ biết ý dỗ dành:

- Con có Mẹ bên cạnh, còn cô bé nhỏ ấy bằng tuổi con mà Mẹ cô ta bị bệnh nằm nhà thương, có phải tội nghiệp không, hãy chia sẻ với bạn con khi họ đang buồn khổ, sau này nếu con bị nạn sẽ có người giúp con như có bà tiên hiện ra như trong truyện vậy, con hiểu không?

Những mẫu chuyện đạo đức được Mẹ dạy dỗ, hướng dẫn tôi từ nhỏ, như cành cây non được uốn theo thanh cây tre vững chắc leo lên, tôi trở thành người khá gương mẫu cho xã hội. Mẹ tốt cho gia đình nhỏ của tôi, chỗ dựa đáng tin yêu cho đức lang quân... Nhưng trớ trêu thay, tôi không may mắn gặp mẹ chồng như ý muốn!!!

Tôi lập gia đình nhưng may mắn không làm dâu “trực tiếp,” chồng tôi vẫn về thăm bà vào mỗi thứ bảy, còn tôi thì cứ thoái thác:

- Em nhức đầu quá, không được khỏe nên... anh về thăm mẹ một mình nhé!

Mỗi lần không thấy tôi về, bà đều lặp đi lặp lại một câu:

- Mẹ chồng và nàng dâu chẳng bao giờ hợp!

Rồi bà ngao ngán lắc đầu, nhưng mỗi lần chồng tôi về thăm mẹ, tôi đều biết điều làm những món ăn ngon miệng để bà nghĩ rằng con dâu không quên bà. Mỗi lần Tết đến tôi lại mua đồ biếu bà bằng cả tấm lòng của người con gái đối với mẹ. Mẹ tôi lúc nào cũng nhắc nhở:

- Hãy thương người trước rồi họ sẽ thương ta, hãy đối xử với họ như chính bản thân mình thì mình sẽ được sự đáp trả!

Lời Mẹ dặn bên tai, tôi cố gắng thi hành để mang lại sự hòa thuận giữa mẹ chồng và con dâu để đừng làm buồn lòng chồng. Nhưng khi tôi đem tặng đồ cho mẹ chồng thì cũng bị trả ngược về, nào là không cùng ý thích với mẹ, nào là đồ ăn không vừa miệng, tôi yêu chồng nên cũng cắn răng nhin cho qua, chín bỏ làm mười...

Rồi khi hai thằng bé của tôi ra đời, chúng tôi bận bịu không có người canh con, chồng tôi nhờ mẹ chồng nuôi giúp vài ngày chờ tìm người giữ con vì bố mẹ tôi đã dọn về Toronto, bà nhất định không chịu canh với lý do là con tôi không quen bà!!! Mẹ tôi lại một lần nữa nâng đỡ tinh thần tôi bằng cách nói là:

- Tại lỗi con, ít cho chúng nó về thăm bà nội quá, nên chúng nó không quen nội, sẽ khóc... Thôi con cứ gởi mấy cháu ra bên ngoài cho tiện...

Chúng tôi không còn sự lựa chọn nào khác, nên gửi các cháu nhỏ ra ngoài. Từ đó tôi càng ít về thăm bà hơn nữa, nhưng cũng không quên thăm hỏi bà qua phone, cuộc sống tất bật chạy đua với thời gian, chồng tôi vắng nhà liên hồi vì những chuyến đi xa làm việc ở nước ngoài, tôi và các con lẻ loi sống với nhau, nhưng rất vui và hạnh phúc. Tối nào tôi cũng cùng với các con ôn lại chuyện xưa của chúng với những bài học đạo đức

làm người lồng vào những chuyện hàng ngày để dạy dỗ chúng. Ông bà ngoại tuy sống xa các cháu nhưng cũng thường xuyên điện thoại nhắc nhở động viên các cháu. Bố Mẹ tôi cũng điện thoại thăm hỏi sức khỏe mẹ chồng tôi để bà đừng cảm thấy bị cô độc quá, nhất là Mẹ tôi, bà kể nhiều chuyện hơn nữa cho mẹ chồng tôi nghe về chúng tôi:

- Các cháu rất ngoan của bà đang sống quá cô đơn, chỉ có tình thương chan chứa của người mẹ trẻ của chúng thôi, thay cả tình thương của cha chúng nó vì anh rất thường xuyên không có mặt ở nhà.

Mẹ tôi khéo léo giải bày đến nỗi có một ngày tôi nhận được điện thoại của mẹ chồng tôi:

- Mẹ thương hoàn cảnh của các con lắm... Trước đó chắc mẹ đã không hiểu được các con, nên đã hành động không đúng, con... không giận mẹ chứ? Mẹ thương con như con gái ruột của mẹ... Con hãy bỏ qua những điều phiền toái lúc trước đi nhé...

Tôi vừa ngạc nhiên, vừa cảm động, không biết tôi có nghe lầm những lời nói dịu ngọt này không nữa, có phải nó vừa thoát ra từ người mà từ xưa đến nay đều lặp đi lặp lại rằng: "Mẹ chồng nàng dâu chẳng bao giờ hợp"!!!

Mẹ ơi, Mẹ đã làm gì cho con được hạnh phúc thế? Mẹ đã nuôi nấng con, cho con ăn học, dạy bảo con, lo cho hạnh phúc cả đời con, bây giờ lại cũng lo gỡ cho con những sự phiền toái đang bao quanh bủa vây lấy con, ờn Mẹ bao giờ con mới đền đáp được? Ai cũng có mẹ cả, nhưng riêng con, con cứ nghĩ rằng chỉ riêng mình con có Mẹ mà thôi, và chỉ mình Mẹ của con mới cho con tất cả những hạnh phúc con đang có được ngày hôm nay...

Tôi quên cả giờ giấc khi đứng trước bàn thờ Mẹ, tôi gởi suy tư của tôi vào người, mắt tôi và mắt Mẹ như hiểu nhau, như truyền được ý nghĩ và lời tâm huyết, tôi say sưa kể chuyện của gia đình nhỏ của tôi; bỗng dưng tôi nghe tiếng nói trầm ấm bên tai:

- Chào Uyên Vi, lâu quá không gặp! Em khỏe chứ?

Tôi quay lại theo tiếng nói phát ra, hơi khựng lại vài phút, sau cùng tôi đã nhận ra:

- Dạ chào anh... Khương... phải không?

Anh nhìn lên bàn thờ hình Mẹ, anh ngập ngừng:

- Bác mắt lâu chưa? Đã hơn mười mấy năm rồi nhỉ, thời gian nhanh quá, anh cứ ngỡ hôm qua... Anh nhớ năm nào được ăn Tết cùng gia đình em ở tận bên nhà, thật vui, ngồi bên cái nồi bánh chưng thật lớn, lửa nổ bập bùng tí tách, chúng ta vừa canh nồi bánh lại vừa nướng bắp quệt mỡ hành ăn, em vừa ăn vừa nói đến sắc cả bắp...

Anh gặp lại tôi vẫn vui vẻ kể chuyện hồi xưa kỷ niệm còn bé, làm tôi quên cả buồn.

Hồi xưa anh đã đến với gia đình tôi bằng tấm chân tình, anh theo chị Thảo Vi, nhưng chị lại có người yêu rồi, nên anh cũng hay đến gia đình chúng tôi thăm hỏi, anh thật xuề xòa, dễ tính, anh quý Bố Mẹ tôi, chiều đứa em gái khá nghịch ngợm như tôi, tôi tự động coi anh như anh cả, cái gì cũng anh Khương! Cho đến một ngày tôi tuyên bố với mọi người là:

- Con sẽ làm đám cưới...

Ai cũng lo lắng dò hỏi xem tôi có nói chơi không. Bố bảo:

- Con gái lớn có gia đình là chuyện đương nhiên, nhưng phải coi người ấy là ai mới được...

Bố đưa mắt nhìn về phía anh Khương, anh cũng đang há hốc miệng, chưng hửng, chị Thảo Vi cắt ngang:

- Em... Có thật muốn lấy chồng?..

Mẹ lại ngần ngừ:

- Cái gì cũng phải xuất phát Từ Trái Tim, phải có tình yêu mới ăn đời ở kiếp được... như Mẹ với bố, chứ không phải chuyện mua một món hàng đâu! Người ấy nhà mình có quen biết không?

Mẹ cũng lại nhìn anh Khương, anh lúng túng đưa tay quạt mồ hôi trán mặc dù trời không nóng chút nào, anh cũng nhìn tôi nửa giận, nửa ngạc nhiên! Tôi bỗng nhiên trở thành như người trên hành tinh xa lạ với hết thấy, ai cũng đồ dờn cặp mắt với đầy ẩn ý khác nhau về tôi. Tôi áp ứng, mà từ xưa tới nay tôi rất mạnh dạn trong mọi trường hợp:

- ...Con nói thật!!! Anh ấy... nói sẽ đất gia đình anh ấy đến... thăm Bố Mẹ!...

Bố cắt ngang:

- Là... thằng nào? Nhà mình có quen biết nó không? Có bao giờ nghe con nói về... cái thằng rề ầy đâu??!

Thấy bố giận dữ gần giọng, tôi không dám nói nữa, mẹ lại quay qua dàn xếp. Câu chuyện lấy chồng của tôi ngưng tại đây, nhà trai chưa kịp qua coi mắt, vì thời cuộc không cho phép, đất nước tôi đang đi vào thảm họa. Sau này tôi mới biết anh Khương đã yêu thầm cô bé lí lắc hay phá từ đó.

Mẹ lúc nào cũng khuyên nhủ:

- Anh Khương là người rất tốt, một người đàn ông gương mẫu, nhưng vợ chồng phải có gắn bó và tình yêu chân thành, chứ nếu chỉ vì con người ấy tốt mà mình lấy làm chồng, sẽ không có hạnh phúc, cái gì cũng phải có Từ Trái Tim...

Tôi chưa bao giờ có dịp dặt ý trung nhân của tôi về để giới thiệu gia đình cả, vì sau đó gia đình anh rời đi ngoại quốc, chúng tôi bắt tin nhau một thời gian, tôi cũng coi như nếu số phận không đến mình, hay chưa phải là duyên tiền định thì sẽ chẳng bao giờ còn gặp được nữa. Anh Khương vẫn mãi ở bên gia đình tôi, cho tới khi chúng tôi có giấy tờ rời khỏi đất nước. Còn anh ở lại đi sau khoảng vài tháng...

Hôm nay gặp lại anh trong ngôi chùa thờ Mẹ, tôi kể lại chuyện Mẹ bệnh ra sao, ra đi như thế nào, anh cũng ái ngại không kém, anh tâm sự với tôi:

- Uyên Vi biết không, cho dù xa em và Bố Mẹ, nhưng mỗi khi nghĩ về mọi người, anh cứ tưởng như mình cùng sống với nhau, thật gần gũi, thật thân thương, kỷ niệm quá tràn đầy mà anh không thể lập gia đình với ai khác cả, vì anh quá trân quý những kỷ niệm của chúng ta, không muốn ai xóa bỏ nó, cũng không muốn vì bất cứ lý do gì làm nhòa nó... Em đã lập gia đình, anh biết, anh chúc phúc cho em, mong em được tất cả những gì đáng quý nhất của cuộc đời... Anh không biết là sau này anh có thể quen được một người con gái nào hồn nhiên, khả ái, mang đầy đức tính như em...

Tôi vẫn ngồi yên nghe tâm sự của anh ở phía sau của ngôi chùa thật tĩnh lặng, chỉ có tiếng chuông đánh theo mỗi nhịp đọc, tôi thầm nghĩ chắc Mẹ run rủi cho chúng con gặp nhau để gỡ hết mọi phiền muộn, tranh chấp trong lòng, chắc Mẹ muốn anh Khương sẽ thật sự trút bỏ tất cả tâm sự thầm kín mà anh muốn nói bao nhiêu năm nay cho tôi, để rồi ra đi thật thanh thản không sân hận, chắc anh đã từng giận tôi lắm, đã từng thề sẽ không gặp con người thờ ơ như tôi... Anh Khương vẫn nói thao thao, không ngừng nghỉ, đôi mắt anh vẫn trong sáng đầy tin tưởng vào mỗi lời anh phát ra.

Mười mấy năm trôi qua, nhưng anh vẫn không thay đổi bao nhiêu, anh đã trốn không muốn tìm đến Montréal, nơi có người con gái mà anh đã đặt bao yêu thương bỗng chốc trở nên xa lạ, anh muốn tìm một nơi không người quen biết để đừng ai hỏi tới anh, đừng ai làm phiền anh cả, anh muốn tịnh tâm nên đã lập nghiệp ở Calgary giá lạnh; nhân ngày Lễ Mẹ anh theo đoàn du lịch trong chùa tổ chức đi tham quan những chùa khác, trong đó có ngôi chùa ở Montréal... Anh vui mừng đến nỗi kể không ngừng, như sợ thời gian sẽ không đủ cho chúng tôi hội ngộ, tôi trân trọng, quý báu tình cảm của anh đối với tôi, nhưng... chỉ là tình cảm của người em gái với anh trai thôi! Mẹ tôi lúc nào cũng khuyên bảo rồi:

- Chỉ có tình yêu thực sự phát xuất Từ Trái Tim mà thôi...

Chúng tôi đứng dậy đi bên nhau như hôm nào còn bé ở bên nhà, anh cũng tự nhiên neho mắt cười với tôi:

- Em... vẫn như xưa, hơi mập lên một tí xíu thôi, nhưng như thế này thì... đẹp hơn đấy! Hôm nào phải giới thiệu anh với... ông xã em nhé, kể cả hai thằng bé con nữa đấy!!!

Tôi cảm động vô cùng, con người anh lúc nào cũng chỉ nghĩ cho mọi người, tôi thành khẩn nhìn anh:

- Anh... nhiều tình cảm quá... sẽ khổ lắm! Em rất vui, rất hạnh phúc đã quen biết anh, cũng rất tiếc mình không có duyên nợ, em... cũng có lỗi phần nào... nhưng không hối tiếc những gì đã làm...

Anh ngắt lời tôi:

- Bây giờ không nói chuyện đó nữa nhé, không ai có lỗi phải gì nữa cả! Mình đổi đề tài đi...

° °
°

Ngày Lễ Mẹ ở chùa thật long trọng, mấy cô bé mặc áo dài trắng thêu xách những giỏ bông hồng trắng và hồng để tặng cho mọi người! Sau hai năm xa vắng chùa vào những ngày hội hè như thế này làm lòng tôi chùng xuống, cảm động vô ngần thấy cảnh các anh chị lớn tuổi hãnh diện hãy còn được cài bông hồng đỏ thắm, riêng tôi cũng hãnh diện lắm được đeo chiếc bông trắng xinh ấy vì tuy mất hình hài Mẹ nhưng người đã để lại trong tôi cả một kho kỷ niệm đáng quý, một kho sách giáo khoa về kinh nghiệm của cuộc sống làm người, điều gì đã làm rồi thì đừng bao giờ hối tiếc vì hối tiếc sẽ làm giảm giá trị cuộc sống hiện tại, và hãy biết tha thứ để đem lại cuộc sống hạnh phúc cho mọi người chung quanh cũng như cho chính mình... Mẹ tuy đã bỏ cuộc đời này thật đấy nhưng Mẹ vẫn ở trong trí óc tâm hồn của mọi người thân... Anh Khương và tôi sau khi dùng cơm trưa chay tại chùa, tôi khẩn khoản mời anh đi dạo với tôi ở canal Lachine, anh hỏi tôi:

- Tại sao đi ra tới mãi chỗ sông nước này làm gì cho lạnh thế?

Tôi tìm một thân cây có những gốc rễ thật khổng lồ lộ ra ngoài mặt đất, ngồi xuống, rủ anh:

- Anh Khương hãy ngồi xuống đây, nhìn ra ngoài khơi xa xa kia đi, anh có thấy đá đang tan, nước đang chảy thành dòng không? Lạnh lắm anh nhỉ? Nơi ấy chắc Mẹ đang giá buốt!

- Sao em bảo là Mẹ được thiêu và trải tro ở bờ biển ở dưới Toronto rồi cơ mà?

Tôi ngậm ngùi:

- Em nghĩ tro Mẹ sẽ trôi đi khắp cả mọi nơi trên biển hồ của Canada này, nên mỗi lần nhớ Mẹ, em lại ra đây ngồi ngắm vẫn không thấy chán!!!

Từng cụm đá con tan ra chảy thành dòng, rồi được cản lại bởi những tảng đá khác lớn hơn, chúng tụm thành cả khối như dòng người đang đi bất thần dừng lại vì gặp người quen rồi lại tản mác đi sau một hồi chuyện vãn... Dòng sông bình lặng êm ả không một bóng người qua lại, ánh nắng ấm của buổi xế trưa rọi qua những áng mây lững thững trôi thật đẹp, chiếu xuống dòng sông làm nên một cầu vồng 7 màu sắc, anh Khương bỗng reo lên, phá tan bầu không khí yên lặng:

- Uyên Vi ạ, anh có linh tính như bác đang nhắn chúng ta, bác nói rằng bác đang hạnh phúc lắm, đang sống rất tốt trên thiên đàng... vì em có thấy không, cầu vồng 7 màu là điềm rất may mắn, rất hên khi mình đang gợi ý nghĩ đến cho một người nào đó... Bác còn nhắn rằng em hãy sống mạnh mẽ lo cho gia đình nhỏ của em nữa, đừng buồn, đừng tiếc những gì đã qua... Anh nghe tất cả những lời bác nói đấy...

Tôi giương mắt nhìn anh như tìm được được chân lý, thầm cảm ơn anh đã truyền cái thông điệp đáng quý ấy cho tôi, tôi như giật mình thức giấc sau một cơn ngủ dài, sự đau khổ mất người thân thương trong tôi cứ âm ỷ làm tôi như sống trong bóng tối không đủ ánh sáng trực tiếp để vươn lên.

Phải rồi, Mẹ đang sống ở một nơi thật hạnh phúc lắm, nơi ấy không có tham sân si, không có quá khứ cũng chẳng có tương lai, không có sự tranh chấp ganh ghét... Tôi như thoát ra sự lo lắng đau khổ cho Mẹ, một lần cuối con đến bờ sông này, cảm ơn Mẹ đã cho con niềm tin, ánh sáng, tất cả những gì đang có được...

Trên đường về anh Khương và tôi không còn giữ khoảng cách xa lạ nữa, anh trải lòng với tôi rất nhiều về

cuộc sống:

- Như Bác nói đúng lắm Uyên Vi ạ! Đi làm cũng phải yêu nghề mới làm tốt được, muốn mua một vật gì, mình cũng phải thích nó thì mới dùng được, huống chi lập gia đình lại càng phức tạp hơn nữa, cũng phải yêu người ấy mới lấy được chứ! Em thấy không, như hôm nay gặp em, tâm sự cùng em mà lẽ ra việc này đã phải được làm cách đây 10 năm rồi, nhưng vì trái tim anh không cho phép, anh cũng không thể nào cưỡng lại được nó... Hôm nay anh như trút bỏ được gánh nặng của trái tim, anh vui lắm, thấy rất nhẹ nhàng...

Anh nhấn mạnh từng chữ:

- Những lời anh nói với em cũng phát xuất Từ Trái Tim đấy!

Chúng tôi cùng phá lên cười rất vô tư...

Mẹ ơi, vào ngày Lễ Báo Hiếu, con đã tìm ra rất nhiều điều hay để học hỏi thêm, gặp lại được người xưa cũ để anh truyền cho con sự suy nghĩ của Mẹ và dạy cho con biết thế nào là phát xuất "Từ Trái Tim" như Mẹ đã từng nhắc nhở...

Kính Mẹ.

Sôi Ngọc
Montréal, 05-2008.

Hết